Canonul de rugăciune din Duminica lăsatului sec de brânză - Izgonirea lui Adam din Rai (4. Triod)

Predici la Duminica lăsatului sec de brânză (a Izgonirii lui Adam din Rai) - Duminica Iertării (4. Triod):

https://www.academia.edu/42664257/Predici_la_Duminica_l%C4%83satului_sec_de_br%C3%A2nz%C4%83_a_Izgonirii_lui_Adam_din_Rai_Duminica_Iert%C4%83rii_4_Triod_

https://archive.org/details/4.-dum.-izg-lui-adam-din-rai

***

Materiale despre Triod:

https://independent.academia.edu/emystea/Triod

https://archive.org/details/@steaemy?query=Triod

&&&

facere a lui Hristofor Protasicritul

Cântarea 1-a

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil...

Vino, ticălosul meu suflet, de plângi astăzi, de cele ce s-au făcut cu tine, aducându-ţi aminte de goliciunea cea dintâi din Eden, prin care te-ai scos din desfătare şi din bucuria cea neîncetată.

Pentru milostivirea cea multă şi îndurările tale, Ziditorule al lumii şi făcătorule al tuturor, viu făcându-mă întâi din ţărână, mi-ai poruncit să Te laud împreună cu îngerii tăi.

Pentru bogăţia bunătăţilor, tu ai sădit, Ziditorule şi Doamne, desfătarea Raiului în Eden, poruncindu-mi să mă desfătez întru rodurile cele frumoase, veselitoare şi ne-stricăcioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vai mie ticălosul meu suflet, că ai luat volnicie de la Dumnezeu să te îndestulezi de cele ce sunt în Eden, şi ţi s-a poruncit să nu mănânci din rodul cunoştinţei. Pentru ce ai călcat legea lui Dumnezeu?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca ceea ce eşti după neam fiica lui Adam, iar după dar Născătoare lui Hristos Dumnezeu, pe mine, cel alungat din Eden, mă cheamă iarăşi.

Iar **Catavasii** cântăm Irmoasele acestui Canon: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt...

Șarpele cel viclean oarecând pizmuind cinstea mea, a şoptit în urechile Evei cu înşelăciune; de care eu amăgindu-mă, vai mie, m-am lepădat din veselia vieţii.

Mâna cu obrăznicie întinzându-mi, am gustat din pomul cunoştinţei, din care mi-a poruncit Dumnezeu să nu gust nicidecum, şi din dumnezeiasca mărire m-am lepădat cu amar.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vai mie, ticăloase suflete! Cum n-ai cunoscut vicleşugul? Cum n-ai simţit înşelăciunea şi zavistia vrăjmaşului? Ci mintea ţi-ai întunecat şi ai călcat porunca Ziditorului tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nădejdea şi acoperământul meu, cinstită, ceea ce singură ai acoperit de demult, prin naşterea ta, goliciunea lui Adam celui căzut, Curată, cu nestricăciune iarăşi îmbrăcându-mă.

Catavasie: Nu este sfânt precum Tu Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, bunule, şi ne-ai întărit pe piatra mărturisirii Tale.

Sedealna, glasul al-4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Lepădatu-s-a Adam din desfătarea Raiului, prin mâncarea cea amară, pentru neînfrânare, nepăzind porunca Stăpânului, şi s-a osândit să lucreze pământul dintru care s-a luat şi cu multe sudori să mănânce pâinea sa. Pentru aceasta noi să iubim înfrânarea, ca să nu plângem afară din Rai ca şi acela, ci să intrăm într-însul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Podobia: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a vesti puterile tale noi nevrednicii; că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi dintru atâtea primejdii? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea...

Cinstei m-am învrednicit eu, ticălosul, de la Tine Stăpâne, în Eden. Vai mie, cum m-am înşelat, şi de diavolul fiind zavistuit, m-am lepădat de la faţa Ta.

Plângeţi-mă, Cete îngereşti, frumuseţile Raiului şi podoaba pomilor celor de acolo, pe mine cel înşelat rău şi de la Dumnezeu depărtat.

Livadă fericită, pomi sădiţi de Dumnezeu, frumuseţi ale Raiului, acum vărsaţi lacrimi din frunze ca din nişte ochi, pentru mine cel golit şi înstrăinat de mărirea lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu te voi mai vedea, nici mă voi mai îndestula de prea dulcea şi dumnezeiasca strălucire a ta, prea cinstite Raiule; că gol la pământ m-am lepădat, mâniind pe Făcătorul meu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preasfântă Stăpână, ceea ce ai deschis tuturor credincioşilor uşile Raiului, pe care le-a încuiat Adam odinioară cu neascultarea, deschide-mi uşile milei tale.

Catavasie: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, strigând: Din cuget curat, întru Domnul prăznuind.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Zavistuindu-mă vrăjmaşul, de demult, pentru petrecerea cea norocită din Rai, urâtorul de oameni în chip de şarpe m-a amăgit şi străin de mărirea cea veşnică m-a arătat.
Plâng şi mă tânguiesc cu sufletul şi cer să se adauge ochilor mei mulţime de lacrimi; când privesc şi văd goliciunea mea, pe care am câştigat-o prin călcarea poruncii Domnului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din pământ am fost zidit cu mâna lui Dumnezeu, şi am auzit că iarăşi am să mă întorc în pământ eu, ticălosul. Cine nu mă va plânge pe mine, cel lepădat de la Dumnezeu, şi care am schimbat Raiul cu iadul ?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cămară de taină a slăvirii, toţi credincioşii te vestim, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană. Pentru aceasta te rog, curată, pe mine, cel căzut din cămara Raiului, fă-mă iarăşi primit într-însul.

Catavasie: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le; ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, Cela ce chemi din negura greșalelor.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o...

Cu veşmânt de Dumnezeu ţesut m-ai îmbrăcat, Mântuitorule, în Eden, ca un milostiv; iar eu am călcat porunca Ta, plecându-mă vrăjmaşului, şi gol m-am văzut eu, ticălosul.

Suflete al meu prea ticăloase, depărtatu-te-ai de Dumnezeu pentru neînfrânarea ta; lipsitu-te-ai de desfătarea Raiului; de îngeri te-ai despărţit; în stricăciune te-ai pogorât; o, ce cădere!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îndură-te, miluieşte făptura mâinilor Tale, Atotţiitorule Dumnezeule; nu mă trece cu vederea, rogu-mă Ţie, Bunule, pe mine cel ce m-am despărţit de ceata îngerilor Tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Marie, ceea ce eşti de Dumnezeu chemată şi Doamnă a tuturor, ca ceea ce ai născut pe Domnul, împăratul tuturor şi Mântuitorul, pe mine cel ce sunt robit iarăşi mă cheamă în desfătarea Raiului.

Catavasie: Marea vieţii văzându-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, mult Milostive!

Condac glasul al 6-lea: Al înţelepciunii îndreptătorule şi de ştiinţă dătătorule, al celor neînţelepţi învăţătorule şi al săracilor sprijinitorule, întăreşte, înţelepţeşte inima mea, Stăpâne; dă-mi cuvânt, Cuvinte al Tatălui; că iată buzele mele nu le opresc a striga către Tine: Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut!

Icos: Şezut-a Adam atunci în preajma desfătării Raiului şi a plâns, şi cu mâinile bătându-şi faţa, zicea: Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut!

Văzând Adam pe înger alungându-l şi încuind uşa dumnezeieştii grădini, tare a oftat şi a zis: Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut!

Simte durere, Raiule, împreună cu lucrătorul care a sărăcit, şi cu sunetul frunzelor tale roagă pe Făcătorul să nu-ţi încuie uşa. Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut!

Raiule prea îmbunătăţite, prea sfinte, prea fericite, cela ce eşti sădit pentru Adam şi încuiat pentru Eva, roagă pe Dumnezeu pentru cel căzut. Îndurate, miluieşte-mă pe mine cel căzut!

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă...

Cela ce stăpâneşti toate veacurile, Doamne, cela ce m-ai zidit pe mine cu voia Ta, nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, pe mine cel zavistuit de vicleanul balaur oarecând şi care te-am mâniat, Mântuitorule; ci iarăşi mă cheamă.

Cu îmbrăcăminte de ruşine fiind îmbrăcat, vai mie, în loc de veşmânt luminat, plâng pierderea mea, Mântuitorule, şi cu credinţă strig Ţie, bunule: Nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, ci iarăşi mă cheamă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Rănit-a şarpele cel prea viclean tot sufletul meu, cu vicleşug, şi m-a izgonit din desfătarea Raiului; ci o, îndurate Mântuitorule, nu mă trece cu vederea; ci, ca un Dumnezeu, iarăşi mă cheamă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Rugăciunea mea cea smerită primeşte-o cu milostivirea ta, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi-mi dă, curată, iertare de greşale mie, celui ce strig neîncetat cu plângere: Nu mă trece cu vederea prea bună, ci iarăşi mă cheamă.

Catavasie: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor...

Cu daruri de multe feluri, odinioară, ai cinstit lucrul mâinilor Tale, unule Iubitorule de oameni; iar cumplitul balaur cu şuierarea m-a înşelat, vai mie, golindu-mă de bunătăţile ce am avut.

Pentru ce ai ascultat sfatul cel amar şi dumnezeieştii porunci neascultător te-ai făcut? Vai mie, smerite suflet, pe Dumnezeu ai scârbit, pe carele pururea a-l slăvi cu îngerii te-a rânduit.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Şerpilor şi fiarelor te-ai făcut stăpân; cum dar, ai vorbit cu şarpele cel pierzător de suflet, luând sfetnic pe vrăjmaşul ca pe un prieten adevărat? Vai de a ta înşelăciune ticălosul meu suflet!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine, cortul cel purtător de lumină al întrupării lui Dumnezeu, te lăudăm, Marie, de Dumnezeu dăruită. Pentru aceasta, mie, celui rău întunecat de patimi, arată-mi lumina îndurării, nădejdea celor deznădăjduiți.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-l vedea...

Dulce la gustare mi s-a arătat în Rai rodul cunoştinţei; iar săturându-mă de mâncare, venin s-a făcut sfârşitul lui. Vai, suflete ticăloase ! Cum neînfrânarea Ta Te-a înstrăinat din locaşul Raiului.

Dumnezeule al tuturor, Doamne al îndurării, caută spre smerenia mea cu milostivire şi nu mă trimite departe de dumnezeiescul Rai; ca văzând frumuseţile de unde am căzut, să mă nevoiesc cu plângeri, să iau iarăşi cele ce am pierdut.

Plâng, suspin şi mă tânguiesc, văzând pe heruvim că este rânduit a păzi cu sabia cea de văpaie intrarea în Eden, cea neapropiată tuturor călcătorilor de poruncă; vai, de nu mi-o vei face tu neoprită, Mântuitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îndrăznesc spre mulţimea milei Tale, Hristoase Mântuitorule, şi spre sângele dumnezeieştii coastei Tale, prin carele ai sfinţit firea omenească şi celor ce slujesc Ţie, Bunule, le-ai deschis uşile Raiului, pe care mai înainte le-a încuiat Adam.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce eşti uşă a vieţii neumblată şi înţelegătoare, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, care nu ştii de nuntă; deschide-mi cu rugăciunile Tale uşile Raiului cele încuiate mai dinainte; ca să Te slăvesc pe Tine, ajutătoarea mea cea după Dumnezeu, şi scăparea cea tare.

Catavasie: Pe Dumnezeu a-l vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti. Iar prin Tine, Preacurată, s-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe carele slăvindu-l cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Sinaxar la Duminica lăsatului sec de brânză

În aceeaşi zi facem pomenire de izgonirea din Raiul desfătării a lui Adam cel dintâi zidit.

Stih: Împreună cu strămoşii, lumea să jelească,
Căci prin o dulce mâncare, a căzut deodată.

Sfinţii părinţi au aşezat pomenirea izgonirii lui Adam din Rai la începutul sfântului post de patruzeci de zile spre a arăta prin asta cât de folositor este pentru firea omenească leacul postului şi iarăşi cât de ruşinos lucru este lăcomia şi neascultarea.

Aşadar părinţii lăsând la o parte pe celelalte nenumărate făpturi care pentru om au fost făcute, ne-au pus în faţă pe Adam cel dintâi zidit ca să ne arate lămurit

- *întâi ce mare rău a pătimit, pentru că n-a postit puţin,*
- *al doilea că de atunci răul a fost introdus şi în firea noastră şi*
- *al treilea că cea dintâi poruncă a lui Dumnezeu dată oamenilor este virtutea postului.*

Adam n-a păzit porunca, ci ascultând de pântece, dar mai bine de vicleanul şarpe prin Eva, nu numai că n-a ajuns Dumnezeu, ci şi-a atras asupra sa moartea şi a dat pieirii pe tot neamul omenesc.

Din pricina desfătării şi neascultării celui dintâi Adam, Domnul a postit patruzeci de zile şi a ascultat. Pentru aceasta a şi fost izvodit de Sfinţii apostoli acest post de

patruzeci de zile pentru ca noi, prin paza poruncii, să dobândim cu ajutorul postului nestricăciunea pierdută de Adam, care a pătimit pentru că n-a păzit porunca.

Sau altă explicare; după cum am spus mai sus, scopul Sfinţilor apostoli a fost de a cuprinde pe scurt toate faptele săvârşite de Dumnezeu de la începutul până la sfârşitul lumii.

Pricina tuturor relelor din viaţa noastră este călcarea poruncii şi căderea lui Adam, din pricina gustării din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Pentru acest motiv Sfinţii părinţi ne pun înainte acest fapt ca să fugim, dar mai bine zis ca să nu trăim în desfrâu.

Adam a fost plăsmuit de mâna lui Dumnezeu în ziua a şasea; prin suflarea în faţă a fost cinstit să fie chip al lui Dumnezeu; a primit îndată porunca şi a locuit în Rai până în ceasul al şaselea din zi. În urmă a călcat porunca şi a fost izgonit de acolo. ***Filon evreul spune că Adam a stat în Rai o sută de ani. Alţii spun că a stat şapte zile sau şapte ani din pricina cinstei ce o are numărul şapte.***

Dar că Adam a întins mâinile şi s-a atins de fruct în ceasul al şaselea din zi, a arătat-o şi noul Adam, Hristos, care şi-a întins mâinile pe Cruce în ceasul al şaselea din zi, tămăduind nenorocirea lui Adam.

Omul a fost creat între stricăciune şi nestricăciune, spre a dobândi pe acea spre care va înclina prin voinţă. Lui Dumnezeu îi era cu putinţă să facă pe om să nu păcătuiască deloc. Totuşi pentru ca nestricăciunea să fie şi fapta voinţei lui îi dă porunca de a se atinge de toţi pomii din Rai, afară de pomul cunoştinţei binelui şi răului.

Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să cugete asupra tuturor făpturilor săvârşite de puterea dumnezeiască, dar nu i-a îngăduit de fel să cugete asupra fiinţei lui Dumnezeu.

Grigorie Teologul spune că pomii din Rai sunt ideile dumnezeieşti, iar fructul este contemplaţia. Cu alte cuvinte, spune Grigorie Teologul, Dumnezeu i-a îngăduit lui Adam să cerceteze şi să cugete asupra tuturor celorlalte stihii ale lumii şi asupra însuşirilor lor, iar prin asta să slăvească pe Dumnezeu. Aceasta este adevărata desfătare.

Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să cerceteze şi firea sa omenească, dar nu i-a îngăduit deloc să cerceteze care este fiinţa lui Dumnezeu, de unde şi cum a adus totul

la fiinţă din nefiinţă. Adam însă a lăsat la o parte pe toate celelalte stihii ale lumii şi a început să cerceteze pe cele cu privire la Dumnezeu, iscodind cu de-amănuntul firea dumnezeiască. Fiindcă era încă nedesăvârşit şi prunc în astfel de lucruri, a căzut, pentru că satana prin Eva i-a băgat în cap gândul de a ajunge Dumnezeu.

Iar marele şi dumnezeiescul Hrisostom spune că pomul acela are o îndoită putere. El spune că Raiul a fost pe pământ şi gândeşte că este şi spiritual şi material, după cum era şi Adam. Amândoi, şi Raiul şi Adam, erau la mijloc între stricăciune şi nestricăciune.

Prin această interpretare se păstrează şi sensul literal al Scripturii şi totuşi nu se rămâne numai la litera Scripturii.

Alţii spun că pomul acela era smochin, pentru motivul că îndată ce au cunoscut că sunt goi s-au acoperit întrebuinţând frunze de smochin. De asta şi Hristos l-a blestemat ca unul ce a fost pricină călcării poruncii. Smochinul are într-adevăr oarecare asemănare cu păcatul. Mai întâi, dulceaţa; apoi asprimea frunzelor şi lipiciunea din pricina laptelui lui.

Sunt unii care spun că pomul acela simbolizează împreunarea şi cunoaşterea lui Adam şi a Evei. Dar interpretarea aceasta nu-i dreaptă.

Aşadar Adam, după ce a călcat porunca, după ce s-a îmbrăcat cu trup muritor şi şi-a primit blestemul, a fost izgonit din Rai. Dumnezeu a poruncit ca sabia de foc să păzească poarta Raiului. Adam, stând în faţa Raiului plângea că a fost lipsit de atâtea bunătăţi, din pricină că n-a postit la timp.

Prin Adam s-a împărtăşit tot neamul omenesc aceloraşi necazuri ca şi el până Ce cel care ne-a creat, ne-a ridicat din nou la vechea vrednicie, l-a fost milă de firea noastră pângărită de satana, s-a născut din Sfânta Fecioară şi, vieţuind într-un chip nespus de bun, ne-a arătat calea cea adevărată prin fapte cu totul potrivnice celor ale lui Adam, adică prin post şi prin smerenie şi a biruit cu măiestrie pe cel care ne-a înşelat.

Voind aşadar purtătorii de Dumnezeu părinţi să ne înfăţişeze toate aceste lucruri în tot cursul Triodului, mai întâi a pus înainte faptele Vechiului Testament. Cel dintâi fapt din acestea este crearea şi căderea lui Adam din pricina desfătării, despre care facem acum pomenire; apoi facem pomenire şi de celelalte fapte săvârşite de Moise şi de profeţi dar mai cu seamă facem pomenire de cuvintele proorocului David, adăugând ceva şi din cele ale harului.

Apoi, cu rânduială, facem pomenire şi de faptele Noului Testament. Cea dintâi din acestea este Buna Vestire, care prin nespusa iconomie a lui Dumnezeu, cade aproape totdeauna în sfântul post de patruzeci de zile.

Apoi facem pomenire de minunea săvârşită cu Lazăr, de primirea Domnului cu stâlpări şi de sfânta şi marea săptămână când se citesc Sfintele Evanghelii şi se cântă cu glas dulce sfintele şi mântuitoarele patimi.

În sfârşit facem pomenire de înviere şi de celelalte fapte prin citirea Faptelor Sfinţilor apostoli, până la pogorârea Sfântului Duh, când a început predicarea creştinismului şi a adunat pe toţi sfinţii. În adevăr Faptele Sfinţilor apostoli ne încredinţează despre învierea Domnului prin minunile săvârşite de apostoli.

Prin urmare am pătimit atâtea pentru că Adam n-a postit o singură dată. De aceea se pune acum, la începutul sfântului post de patruzeci de zile, pomenirea lui Adam, pentru ca, aducându-ne aminte ce mare rău a adus nepostirea lui Adam, să ne străduim să primim postul cu multă bucurie şi să-l păzim spre a dobândi cu ajutorul lui ceea ce n-a reuşit Adam. Adică îndumnezeirea.

Să plângem cu amar, să postim, să ne umilim până ce ne va cerceta Dumnezeu; căci fără acestea nu căpătăm cu uşurinţă ce am pierdut. Trebuie să se ştie că acest sfânt şi mare post este ca o zeciuială a întregului an. Pantru că din lene nu ne place să postim totdeauna şi să ne îndepărtăm de rele, Sfinţii apostoli şi dumnezeieştii părinţi au rânduit acest post ca un fel de seceriş. În chipul acesta vom şterge acum, zdrobindu-ne inima şi umilindu-ne prin post, toate faptele noastre rele ce le-am săvârşit în cursul întregului an; de asta trebuie să-l păzim cu mai multă grijă.

Dar nu numai pe acesta, ci şi pe celelalte trei posturi, adică postul Sfinţilor apostoli, postul Sântămăriei şi postul Naşterii Domnului, căci dumnezeieştii părinţi au rânduit aceste posturi în legătură cu cele patru anotimpuri ale anului.

Mai mult decât pe celelalte însă trebuie să cinstim postul acesta de patruzeci de zile din pricina sfintelor patimi şi din pricină că Hristos a postit acest post şi s-a proslăvit. Moise a postit patruzeci de zile şi a primit legea şi l-au postit şi Ilie şi Daniil şi toţi câţi au fost plăcuţi înaintea lui Dumnezeu.

Şi Adam arată că postul este bun prin aceea că a fost izgonit din Rai pentru că n-a postit. Pentru această pricină deci a fost aşezată la începutul postului mare pomenirea izgonirii lui Adam din Rai.

Prin nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeul nostru, învredniceşte-ne de desfătarea Raiului şi ne miluieşte, ca un Iubitor de oameni, Amin.